Dimarts 19 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 18,1-5.10.12-14): En aquella ocasió s'acostaren els deixebles a Jesús, dient: «Qui és, doncs, el més gran en el regne dels cels?». I cridant un infant, el posà enmig d'ells, i digué: «En veritat us dic: si no us torneu i us feu com infants no entrareu en el regne dels cels. Per tant, el qui s'humilií com aquest infant, ell és el més gran en el regne dels cels. I qualsevol que aculli un infant com aquest en nom meu, a mi m'acull.

Mireu de no menysprear un d'aquests petits, perquè us dic que els seus àngels en els cels veuen sempre la faç del meu Pare que és en els cels.

Què us en sembla? Si algú té cent ovelles i se li n'esgarria una, ¿no deixa les noranta-nou a la muntanya i va a buscar l'esgarriada? I si succeeix que la troba, en veritat us dic que s'alegra per ella més que per les noranta-nou que no se li van esgarriar. Així, no és voluntat del meu Pare dels cels que es perdi cap d'aquests petits».

© Albada Editorial / evangeli.net

«No és voluntat del meu Pare dels cels que es perdi cap d'aquests petits»

Mn. Valentí ALONSO i Roig
(Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli ens torna a revelar el cor de Déu. Ens fa entendre amb quins sentiments actua el Pare del cel envers els seus fills. La sol·licitud més fervent és per als petits, aquells pels quals ningú no presta atenció, aquells que no arriben al lloc on tothom arriba. Sabíem que el Pare, com a Pare bo, té predilecció pels fills petits, però avui encara ens adonem d'un altre desig del Pare, que es converteix en obligació per a nosaltres: «Si no us torneu i us feu com infants no entrareu en el regne dels cels» (Mt 18,3).

Per tant, entenem que allò que valora el Pare no és tant "ser" petit, sinó "fer-se" petit. «El qui s'humilií com aquest infant (...) és el més gran en el regne dels cels» (Mt 18,4). Per això, podem entendre la nostra responsabilitat en aquesta acció d'empetitir-se. No es tracta tant d'haver estat un creat petit o senzill,

limitat o amb més capacitats o menys, sinó que es tracta de saber prescindir de la possible grandesa de cadascú per mantenir-nos al nivell dels més humils i senzills. La veritable importància de cadascú està en assemblar-nos a un d'aquests petits que Jesús mateix presenta amb cara i ulls.

Per acabar, l'Evangeli encara ens amplia la lliçó d'avui. Hi ha, i molt a prop nostre!, uns “petits” que a vegades els tenim més abandonats que els altres: aquells que són com ovelles que s'han esgarriat; el Pare els cerca i, quan els troba, s'alegra perquè els ha fet tornar a casa i no se li han perdut. Potser, si contempléssim els qui ens envolten com a ovelles buscades pel Pare i retornades, més que no pas ovelles esgarriades, seríem capaços de veure més sovint i més a prop el rostre de Déu. Com diu sant Asteri d'Amasea: «La paràbola de l'ovella perduda i el pastor ens ensenya que no hem de desconfiar precipitadament dels homes, ni defallir en ajudar els qui es troben en risc».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Sóc una ànima molt petita que només pot oferir a Déu coses molt petites» (Santa Teresina de Lisieux)

- «En què consisteix exactament aquest ésser nens? En el sentit de Jesucrist, vol dir aprendre a dir ‘Pare’. Només si es conserva l’existència filial viscuda anteriorment per Jesús, pot l’home entrar amb el Fill en la divinitat» (Benet XVI)

- «Aquest amor és sense exclusió. Jesús el recorda al final de la paràbola de l’ovella perduda: ‘Així no és voluntat del vostre Pare del cel que es perdi un sol d’aquests petits’ (Mt 18,14) (...)» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 605)